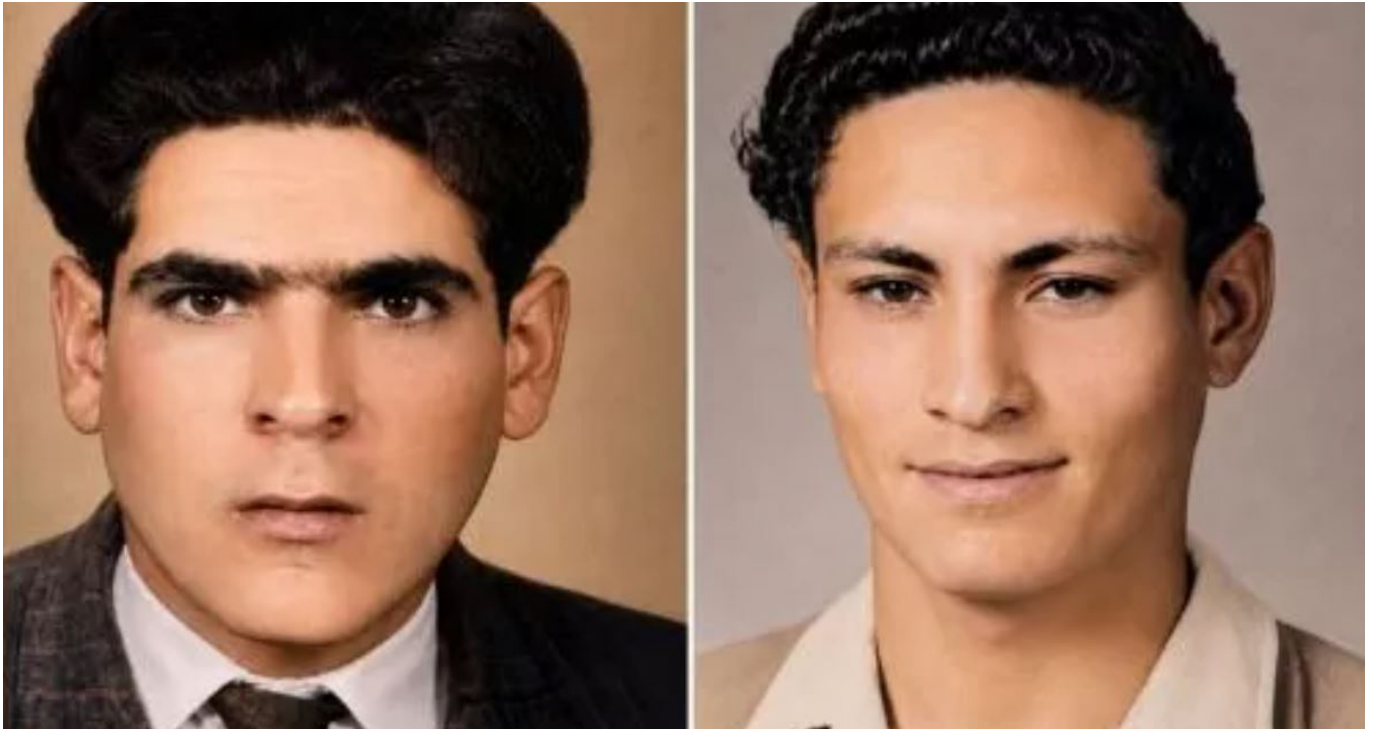

«Θωρώ τους όρομαν κάθε νύχταν»!.. Ο συναγωνιστής των ηρώων Κουτσόφτα και Παναγίδα 70 χρόνια μετά τη θυσία του μιλά για τα αδέλφια του

[/ Αφιερώματα](#) / [Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

θυμίζει: Την Παρασκευή 21 Σεπτεμβρίου 1956, οι Άγγλοι αποικιοκράτες οδήγησαν στην κρεμάλα ακόμα τρεις λεβεντονιούς της θρυλικής ΕΟΚΑ, τους Μιχάλη Κουτσόφτα και Ανδρέα Παναγίδα, από το Παλιομέτοχο, και το Στέλιο Μαυρομμάτη από τον κατεχόμενο Λάρνακα της Λαπήθου.

Τρεις ακόμα ήρωες της κυπριακής Ελευθερίας, που μαρτύρησαν στο σχοινί της αγχόνης, πίσω από τους Ανδρέα Δημητρίου, Μιχαλάκη Καραολή, Ανδρέα Ζάκο, Χαρίλαο Μιχαήλ και Ιάκωβο Πατάτσο, που προηγήθηκαν με το ίδιο μαρτύριο τη χρονιά εκείνη.

Στον προθάλαμο του μαρτυρίου των Κουτσόφτα, Παναγίδα και Μαυρομμάτη έμεινε ένας τέταρτος, που είχε την τύχη να ζήσει, αλλ' όχι και να ευτυχήσει ψυχολογικά: Ο Παρασκευάς Χοιροπούλης (Πάρης), «πεταμένος» σήμερα και άγνωστος μεταξύ αγνώστων σ' ένα γηροκομείο του Λονδίνου. Στη βρετανική πρωτεύουσα, όπου έζησε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του.

Ο Παρασκευάς, είχε ενεργήσει δυναμικά, μαζί με τους Κουτσόφτα και Παναγίδα στο αεροδρόμιο Λευκωσίας, με νεκρό στην επιχείρηση Άγγλο σμηνία, τον οποίο σχεδίαζαν να πάρουν ως όμηρο για ανταλλαγή με τους ήδη καταδικασμένους σε θάνατο, Ζάκο, Μιχαήλ και Πατάτσο, όπως ήταν η διαταγή του Αρχηγού της ΕΟΚΑ. Ατυχώς συνελήφθησαν σε λίγο μετά από συγκλονιστική καταδίωξη, με τους Κουτσόφτα και Παναγίδα ν οδηγούνται στην αγχόνη και τον Χοιροπούλη να καταδικάζεται σε ισόβια δεσμά λόγω ηλικίας. Ήταν 17,5 χρονών, ενώ ο χρόνος ενηλικίωσης ήταν τα 18.

Ο Παρασκευάς (Πάρης) Χοιροπούλης, σε πρόσφατη φωτογραφία του σε γηροκομείο του Λονδίνου. Οι ταλαιπωρίες και αγωνίες είναι καθρέφτης στο πρόσωπό του. (ΦΩΤΟ: Πέτρος Πενταγιώτης).

Το 2001 είχα δει τον Χοιροπούλη στο Λονδίνο και άκουσα τις αφηγήσεις του, όπως και υστερότερα στο χωριό του, Παλιομέτοχο, όταν ήρθε στην Κύπρο για να δει

τους δικούς του. Από τότε δεν ειδωθήκαμε, ποτέ, όμως, δεν τον ξέχασα, όπως δεν ξέχασα και τους εκατοντάδες άλλους αγωνιστές της ΕΟΚΑ, τους οποίους γνώρισα και μίλησα μαζί τους, καταγράφοντας σε μαγνητόφωνο και κάμερα τη δράση τους.

Πριν μερικούς μήνες, έμαθα πως ο Πάρης βρίσκεται σε γηροκομείο, οπότε, μέσω του φίλου και συνεργάτη μου, Πέτρου Πενταγιώτη, Κύπριου μόνιμου κάτοικου Λονδίνου και γνωστού φωτογράφου της κυπριακής παροικίας στο Ηνωμένο Βασίλειο, μπόρεσα να επικοινωνήσω με τον αγωνιστή. Και, παρ' όλο που η γενική του κατάσταση δεν είναι καλή, λόγω γήρατος και προβλημάτων υγείας, μπόρεσα και μίλησα μαζί του για λίγο στο τηλέφωνο, με τη βοήθεια του Πενταγιώτη.

Ανδρέας Παναγίδης και Μιχαήλ Κουτσόφτας. Οι δυο μεγάλοι ήρωες τη ΕΟΚΑ Παλιομετόχου που, μαζί με το Στέλιο Μαυρομμάτη, μαρτύρησαν στην αγχόνη τις 21 Σεπτεμβρίου 1956. Οι δύο πρώτοι δύο, με σύντροφό τους τον συγχωριανό τους, Παρασκευά Χοιροπούλη, ενήργησαν την επίθεση στο φυλάκιο «Όμηρος» στο αεροδρόμιο Λευκωσίας, στις 16 Μαΐου 1956. Ως αποτέλεσμα, αντίκρυσαν λίγους μήνες μετά την αγχόνη τραγουδώντας πατριωτικά τραγούδια. Λίγο πριν, μάλιστα, παρηγορούσαν και ενθάρρυναν τους συγγενείς τους, αντί να συμβαίνει το αντίθετο...

Το τελευταίο τρίο απαγχονισμού

Γιατί μαυρίζ' ο ουρανός, κι ας είναι καλοκαίρι,
λες κι η αυγή κατάμαυρο χαπάρι θα μας φέρει;
Και να! Κτυπούνε πένθιμα κάθε χωριού καμπάνες,
κλαίνε μαζί τρεις μάνες, μαζί τους κι όλη γη...
Κι είναι γλυκό το κλάμα τους, από χαρά λες κλαίνε,
λόγια Σουλιώτη λένε, στην πένθιμη σιγή.
Ποτέ δεν θα πεθάνουνε όσοι πεθάναν σήμερα
και της δουλείας σίδερα θα σπάσουν κάποια μέρα
και θ' ακουστούν ελεύθερα τραγούδια πέρα ως πέρα
στο ελληνικό νησί!..

Αντάρτικο ΕΟΚΑ, κρησφύγετο «Προφερτζιής», ορεινή περιοχή Λυσού Πάφου, 21 Σεπτεμβρίου 1956. Ο αντάρτης, ξάδελφος του ήρωα Μυρομμάτη, ποιητής Ευαγόρας Παλληκαρίδης, με το άκουσμα του απαγχονισμού των τριών, έγραψε, έβαλε στο χαρτί κάτω από μια λατζιά, τους πιο πάνω στίχους. Μεαπελευθέρωσης και της απαλλαγής της Κύπρου από τον αποικιακό ζυγό.

Λίγα τα λόγια του Πάρη και η φωνή του δύσκολα ακουγόταν, με πιο δύσκολη, όμως, την προφορά. Τα άκουσα όλα με συγκίνηση και έντονη ταραχή, αλλά και με πολλή προσοχή, γιατί ήταν σημαντικά: Αφορούσαν τους δύο ήρωες συναγωνιστές του και την επιχείρηση στο αεροδρόμιο, στις 16 Μαΐου 1956:

«Έπρεπεν να κρεμαστώ τζ' εγίώ»!..

– Κάθε νύχτα τους βλέπω στα όνειρά μου...Είναι συνέχειαν ομπροστά μου...Ξυπνώ και ταράσσομαι για ό,τι εγίνη την ημέραν εκείνην τζιαι, προπαντός, για την κρεμμάλλαν που εμαρτυρήσασιν!..Τζιαι το έχω πάντα παράπονον, πίστεψε, γιατί δεν εκρεμμάστηκα τζ' εγίω μαζίν τους...Σσωτζιαίομαι τζιαι βασανίζομαι μιαν ζωήν που τότες!..

– Επήαμεν, εσκοτώσαμεν έναν τζιαι, φεύκοντας αμέσως, εμπλόκκαρέν μας ο στρατός τζιαι εσύλλαβέν μας...Εγίω εφκήκα πάνω σε μιαν μοσφιλιάν για να χωστώ, αλλά εγύριζεν ελικόπτερον π ου πάνω συνέχεια τζιαι είδαν με...Επήα ισόβια. Έμεινα στες φυλακές ώσπου τζι' ετέλλειωσεν η ΕΟΚΑ. Εκρεμμάσαν τον

Κουτσόφταν, που' ταν παντρεμένος, αλλά ο Παναγίδης είσιεντζιαι τρία μωρούθκια, αλλά δεν τα ελυπηθήκασιν!..Έκλαψά τους τζιαι κλαίω τους...Εν τέρτιν που δεν τελλειώννει τούτον!..

- Τι δουλειάν έκαμνες τότε;

- Κτίστης, τσιηρακκούιν!..

- Θυμάσαι που βρεθήκαμε και μιλήσαμε;

- Ναι, είσαι ο Νίκος, ένεν;

- Ναι ναι, αλλά πέσμου: Η Κυπριακή Κυβέρνηση σου έδωσε ποτέ κάμποσες λίρες για την προσφοράν σου;

- Όι όι ποττέ ποττέ, ούτε πένναν...Ούτε καμιάν δουλιάν!..

- Τώρα πώς είσαι, πώς περνάς;

- Όι καλά...Δεν μου αρέσκει δαμέσα που' μαι!..Μεινίσκω συνέχειαν στην κάμαρήν μου, δεν ιμπορώ να κινηθώ...Δεν έχω κανέναν να με δει, να με παριορήσει!..

- Τον Γρίβα Διγενή είδες τον καμιά φορά;

- Ναι, είδα στο χωρκόν μου. Στα μνημόσυνα των αδερκιών μου...Γιατί εν αδέρκια μου ο Κουτσόφτας τζ' ο Παναγίδης, εν αδέρκια μου!..

Τατού με τη γαλανόλευκη

Η συνομιλία μας στο σημείο αυτό διακόπηκε, γιατί ο Πάρης σηκώθηκε από την καρέκλα του και μετακινήθηκε, παρά την παράκληση του Πενταγιώτη να μείνει καθήμενος. Με τον γράφοντα να παραμένει ατάραχος και αποσβολωμένος, με το μαγνητόφωνο, όμως, να συνεχίζει να καταγράφει τα πάντα, αφού το κινητό ήταν σε ανοικτή ακρόαση.

Το μεγάλο παράπονο του Πάρη, μένει από την ώρα εκείνη στη σκέψη μου. Ούτε σεντ δεν του έδωσε ποτέ το κυπριακό κράτος, ούτε και οτιδήποτε άλλο, για την προσφορά του στην πατρίδα. Σαν τιμητικό φιλοδώρημα έστω. Μήπως, όμως, έδωσαν στις οικογένειες των νεκρών, στη χαροκαμένη σύζυγο και στα ορφανά από πατέρα παιδιά του Παναγίδη και άλλων ηρώων, εκείνα που έπρεπε, όπως είχαν πρώτηστη υποχρέωση να κάνουν;

Ο Πάρης, όμως, ποτέ δεν ξέχασε πως είναι Έλληνας και πως για τον τόπο του οφείλει όσο ζει να κάνει τα πάντα, ανεξαρτήτως συνθηκών. Ακόμα και η

γαλανόλευκη, είναι αποτυπωμένη στο χέρι του με άσβεστο τατού.

Αθάνατοι οι ήρωες και κτήνος ο Χάρντιγκ

«Η συνάντηση με τον Κυβερνήτη Χάρντιγκ, λίγες ώρες πριν τον απαγχονισμό των Κουτσόφτα, Παναγίδη και Μαυρομμάτη, ήταν λιγόλεπτη. Είπαμε τις απόψεις μας, αλλά ο Χάρντιγκ τις αντέκρουσε και είπε ότι «ο νόμος πρέπει να προχωρήσει». Δεν είδαμε κανένα αίσθημα, ούτε θυμάμαι να είχε συγκινηθεί από το δράμα το οποίο συγκλόνιζε κι εμάς και όλους. Ήταν μια τελευταία προσπάθειά μας να γλιτώσουμε τουλάχιστον τη ζωή των τριών αγωνιστών. Θα μπορούσα να πω, μάλιστα για την περίπτωση, ότι υπήρξε η εξής αντίθεση: Οι μελλοθάνατοι ήταν οι ήρωες και ο Χάρντιγκ ήταν το κτήνος».

ΡΕΝΟΣ ΛΥΣΙΩΤΗΣ, εκ των δικηγόρων των τριών ηρώων

Συγκλονιστικό, το τελευταίο γλέντι λευτεριάς

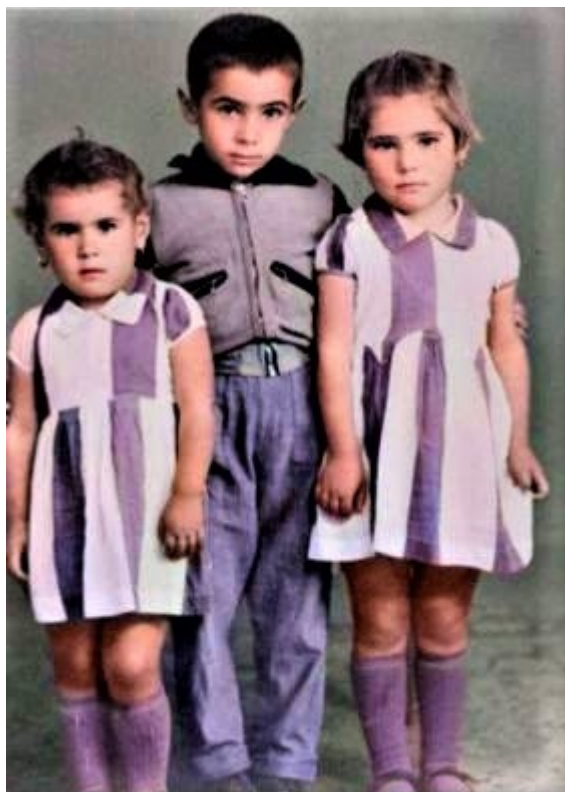
ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ κανείς το 2026, 70 ολόκληρα χρόνια από τον απαγχονισμό των ηρώων Κουτσόφτα, Παναγίδη και Μαυρομμάτη, το πρώτο συναίσθημα που του δημιουργείται, είναι μια έντονη συγκίνηση, έχοντας, βέβαια, υπ' όψη και τα πολύ δύσκολα που ζούμε από τότε ως σήμερα ως κυπριακός Ελληνισμός. Παράλληλα, όμως, με τη συγκίνηση, το συναίσθημα που αναβλύζει αυτοστιγμεί από τη ψυχή, είναι ένα δυνατό δέος. Μια κατάπληξη, για τον πολύ δυνατό ψυχικό κόσμο των τριών αθανάτων και τον άκρατο πατριωτισμό τους, όπως αυτός αναδεικνύεται από τη δράση τους, αλλά και με τα όσα έκαμαν και είπαν στις τελευταίες αποχαιρετιστήριες συναντήσεις με τους αγαπημένους τους. Παραλληλίζονται τα περιστατικά αυτά, με τη γραφίδα του υμνωδού της Εκκλησίας μας: «Φρίξον ήλιε και στέναξον η γη», κομμάτι που ψάλλεται για τα πάθη του Θεανθρώπου τη Μεγάλη Παρασκευή.

Ο χώρος, βέβαια, δεν επιτρέπει την παράθεση όλων των συμβάντων, γι' αυτό και περιορίζομαι στα λίγα πιο κάτω, για τον τελευταίο αποχαιρετισμό των συγγενών των τριών μελλοθανάτων, όπως αυτές καταγράφονται στις «Εκδόσεις Χρ. Ανδρέου», στη σειρά «Πεθαίνοντας για την Ελευθερία» για τους εννιά ήρωες της αγχόνης, για τη συγγραφή και ετοιμασία της οποίας είχε τη συμμετοχή του και ο γράφων.

Αφηγείται, λοιπόν, η Άννα Παναγίδη, αδελφή του ήρωα Παναγίδη:

«Η τελευταία φορά που τους είδα, ήταν λίγες μόνο ώρες πριν την εκτέλεσή τους. Πήγαμε στα κελί των μελλοθανάτων για τον τελευταίο αποχαιρετισμό. Είμαστε όλοι οικογενειακώς: οι γονείς τα αδέλφια μας, η γυναίκα του Παναγίδη, Γιαννούλα,

με τα τρία παιδιά τους, και η μάνα του Κουτσόφτα με τα παιδιά της. Τους βρήκαμε και τους τρεις -ο τρίτος ήταν ο Μαυρομμάτης- πολύ χαρούμενους. Αν και παράξενο τούτο, αυτή είναι η πραγματικότητα. Ενώ, δηλαδή, ανέμεναν το θάνατο σε λίγες ώρες με απαγχονισμό, τους βρήκαμε να χορεύουν και να τραγουδούν! Την ώρα εκείνη, συγκεκριμένα, τραγουδούσαν το «Ξύπνα καημένε μου ραγιά», το οποίο μόλις τέλειωσαν, συνέχισαν με άλλα πατριωτικά τραγούδια. Νόμιζε κανείς ότι πήγαμε σε γάμο για γλέντι και όχι σε κελιά μελλοθανάτων και σε ανθρώπους που σε λίγες ώρες θα οδηγούνταν στο θάνατο!

»Απ' ό,τι μας είπαν, ως τελευταία τους επιθυμία, ζήτησαν να τους πάρουν να φάνε μια γαλοπούλα, αλλά και ένα γραμμόφωνο με δίσκους με κυπριακά τραγούδια, αλλά, δυστυχώς, οι Άγγλοι δεν ικανοποίησαν την επιθυμία τους για γαλοπούλα. Χωρίς να ενοχληθούν γι' αυτό καθόλου οι τρεις, γιατί εκείνες τις στιγμές δεν ένιωθαν σαν φυλακισμένοι, αλλά σαν ελεύθερα πουλιά...

«»Ανάμεσα στα τραγούδια που ζήτησαν και ήθελαν, ήταν και ένα λαϊκό, «Το μπουζουκάκι μου», λίγους στίχους από το οποίο θυμάμαι:

Φέρτε το μπουζουκάκι μου τ' ασημοκεντημένο,

ένα τραγούδι να σας πω απόψε που πεθαίνω...

»Στο άκουσμα του τραγουδιού, οι τρεις μελλοθάνατοι άρχισαν να χορεύουν με όλη του τη ψυχή...Φαίνονταν να ένιωθαν ην κάθε λέξη του τραγουδιού, γιατί έκανε

αναφορά στο θάνατο που τους περίμενε σε λίγες ώρες. Τα πρόσωπά τους έλαμπαν από χαρά και το χαμόγελο δεν έλειπε από τα χείλη τους. Ενώ χόρευαν, πείραζαν, μάλιστα, ο ένας τον άλλο με διάφορα! «Αιντε και θα σε παντρέψω εγώ», έλεγε ο Ανδρέας στον Μαυρομμάτη...«Κι εγώ θα μπω κουμπάρος», πρόσθετε ο Κουτσόφτας, με τον Μαυρομμάτη να απαντά: «Εγώ κοπέλια σε λίγο παντρεύκουμαι τον Χάρο και, αφού θέλετε, ελάτε να μπείτε κουμπάροι»...Και γελούσαν συνέχεια, παρά το τραγικό που τους ανέμενε...

»Σε κάποια στιγμή, ενώ οι τρεις χόρευαν, άρχισαν και τα μικρά παιδιά του Παναγίδη να χορεύουν. Ο Άρης, μάλιστα, κτυπούσε χάμω το πόδι του και έλεγε «όπα»! Ο αδελφός μου ενθουσιάστηκε και του φώναξε «μπράβο λεβέντη μου, έτσι σε θέλω, να πεθάνει ο Χάρος»!..Ο πατέρας μου ενθουσιάστηκε και φώναξε δυνατά, «του αντρειωμένου ο θάνατος, θάνατος δεν λογιέται»...«Γεια σου γέρο, λεβεντόγερε», φώναξαν τότε μαζί και οι τρεις μελλοθάνατοι. Μετά ενθουσιάστηκε και η μάνα μου, και είπε ένα τσιαττιστό που της ήρθε εκείνη τη στιγμή:

Ήθελα να' μουν τζι' εγίω νια, να πα να πολεμήσω

τζιαι την αιώνιον ζωήν να την κληρονομήσω!..

»Τη χειροκροτήσαμε όλοι, η συγκίνησή μου δε εμένα ήταν πολύ έντονη, οπότε ο αδελφός μου, που με είδε, μου είπε με δυνατή φωνή γεμάτη θάρρος: «Άννα, σήμερα δεν θέλω να λυπάσαι, αλλά να νιώθεις χαρά όπως κι εμείς». Χαμογέλασα τότε για να τον ικανοποιήσω, και του είπα: «Σε δίνουμε δώρο στην πατρίδας μας, Ανδρέα μας, σε δίνουνε κανίσσιην», κι αυτός χάρηκε και μου είπε, «μπράβο ρε αρφούα, έτσι λεβέντισσαν σε θέλω...

»Κάποια στιγμή, η μάνα του Κουτόφτα έβαλε τα κλάματα, οπότε ο γιος της της, είπε με δυνατή φωνή γεμάτη θάρρος: «Μάνα, δεν θέλω ούτε να κλαις, ούτε να λυπάσαι, θέλω να χαίρεσαι μαζί μας...Ούτε έκλεψα, ούτε εσκότωσα. Ό,τι έκαμα, το έκαμα για την πατρίδα». Ο χορός και το τραγούδι συνεχίστηκαν για πολύ»...

Υπόδειγμα σε όλα, ο Στέλιος Μαυρομμάτης

Μελετώντας κανείς τη ζωή και την αγωνιστική δράση του ήρωα Στέλιου Μαυρομμάτη, πολύ εύκολα διαπιστώνει, και με θαυμασμό, την πληθώρα των χαρισμάτων του, αλλά και την αγωνιστικότητά του, και σκύβει με σεβασμό στη ιερή μνήμη και τη θυσία του. Φιλήσυχος, λιγομίλητος, σεμνός, εργατικός, με βαθιά πίστη, ένθερμος πατριώτης, παράτολμος, εχέμυθος, σκληρός και ανυποχώρητος στις ενέργειές του, έχοντας πάντα πυξίδα των ενεργειών του τη σοφή διδαχή, «θέλει αρετήν και τόλμην η Ελευθερία».

Μέλος πολυμελούς φτωχής, αγροτικής οικογένειας, από τον κατεχόμενο Λάρνακα Λαπήθου, της πολυφίλητης Κερύνειας, ανταποκρίθηκε από τους πρώτους το εγερτήριο σάλπισμα του Διγενή και βρέθηκε στις νεοσύστατες ομάδες της ΕΟΚΑ στη Λευκωσία. Εθνικό προζύμι κι αυτός από την ΟΧΕΝ του φλογερού εθνεγέρτη ρασοφόρου, του εξόριστου των Σειχειλλών, Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου.

Ο ήρωας Στέλιος Μαυρομμάτης. Οδηγήθηκε στην αγχόνη, χωρίς να παρουσιαστούν στο δικαστήριο οι απαραίτητες αποδείξεις ενοχής του. Είχε πολύπλευρη δράση στην ΕΟΚΑ, για την οποία μίλησε στους Εγγλέζους προδότης. Και είναι γι' αυτό που ήθελαν να τον ξεκάμουν, «εδώ και τώρα»!..

Το 1950, ο Στέλιος βοηθά για την επιτυχία του Ενωτικού Δημοψηφίσματος,, ενώ την επόμενη χρονιά πήρε το απολυτήριό του από τη Σχολή Σαμουήλ και ρίχτηκε αμέσως στη βιοπάλη. Προσλαμβάνεται στη ΝΑΑΦΙ, στον αγγλικό στρατό ως γραφέας, αξιοποιώντας, παράλληλα, και τα ενδιαφέροντά του, για τη μουσική, τη φυσιολατρία, την πυγμαχία και το ποδόσφαιρο, για το οποίο ανέλαβε και ως προπονητής της ομάδας του χωριού του.

Η εργασία του στο στρατό, τον οδήγησε το 1952 και στην Αίγυπτο, από την οποία γύρισε το 1954, για να αναλάβει ξανά τη δουλειά του γραφέα στο στρατό. Τον Οκτώβρη της ίδιας χρονιάς, έδωσε τον όρκο για συμμετοχή στον αγώνα για την αποτίναξη του αγγλικού ζυγού και την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Ως ΕΟΚΑ πια, τον Οκτώβρη του 1955 βοήθησε ομάδα οκτώ αγωνιστών που είχαν αποδράσει

από το Φρούριο της Κερύνειας και είχαν καταφύγει στο χωριό του, για να προωθηθούν στο αντάρτικο του Κύκκου. Τολμηρός και ριψοκίνδυνος όπως ήταν, τοποθέτησε, τον Γενάρη του '56, μεγάλη ελληνική σημαία σε πετρώδη όγκο ύψους 200 μέτρων, που δεσπόζει δυτικά του Λάρνακα.

Ως επικεφαλής, επίσης, ομάδας κρούσης στη Λευκωσία, ο Μαυρομμάτης μετέχει σε πολλές δυναμιτιστικές ενέργειες -τοποθέτηση βομβών, επιθέσεις σε αγγλικές περιπόλους, εκτέλεση προδοτών κ.λπ.- στα πλαίσια του Σχεδίου Διγενή «Προς τη Νίκη». Κέντρο εξορμήσεών του, το σπίτι των «δύο κολονών» όπου διέμενε ο ήρωας κα, αργότερα, «αρχηγείο» του, το σωματείο ΕΝΑΔ στον Άγιο Δομέτιο. Το Γενάρη του '56, είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στη συλλογή των κυνηγετικών όπλων από σπίτια ιδιωτών, για την ενίσχυση της ΕΟΚΑ. Ακολούθησαν πολλές άλλες ενέργειες υπό την καθοδήγησή του, με κορυφαία την εκτέλεση δύο Άγγλων αεροπόρων και το σοβαρό τραυματισμό τρίτου, στην οδό Ονασαγόρου, στο κέντρο της Λευκωσίας. Τον Μάρτη, με βάση διαταγή του Διγενή για κτυπήματα κατά των Άγγλων στο ψαχνό», ως αντίδραση στην εξορία Μακαρίου στις Σεϊχέλλες, γίνεται, υπό την αρχηγία του, η επίθεση εναντίον δύο Άγγλων, επίσης αεροπόρων, στην οδό Αγίου Παύλου, που ήταν και η τελευταία αγωνιστική του προσπάθεια, γιατί κατ' αυτήν συνελήφθη μετά από καταδίωξη και μαρτύρησε στην αγχόνη. Η επιχείρηση έγινε την Πέμπτη, 15 του Μάρτη. Κατά το επεισόδιο υπήρξε ανταλλαγή πυροβολισμών, αλλά χωρίς αίμα. Μαζί με τον ήρωα, στην επιχείρηση και οι αγωνιστές Ανδρέας Σωκράτους και Ωρέστης Γεωργίου.

Όπως και για άλλους ήρωες της αγχόνης, έτσι και στην περίπτωση του Μαυρομμάτη, οι Άγγλοι αποικιοκράτες χρησιμοποίησαν ψεύτικα στοιχεία, προκειμένου να καταδικάσουν σε θάνατο τον 23χρονο αγωνιστή, Ενώ βρήκαν στην περιοχή του επεριστατικού πιστόλι χωρίς τα δακτυλικά του αποτυπώματα, κατασκεύασαν αφήγημα για, δήθεν, ανεύρεση δύο καλύκων σφαιρών στο δωμάτιο που έμενε στον Άγιο Δομέτιο.

philenews.com